

РЕШЕНИЕ

№ 1831

гр. София, 18.03.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 5 състав,
в публично заседание на 21.02.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Владимир Николов

при участието на секретаря Мая Георгиева, като разгледа дело номер **4823** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 – 161 от ДОПК.

Образувано е по жалба на [фирма], [населено място], [улица], срещу Ревизионен акт № [ЕГН] / 30. 01. 2012 г. на орган по приходите при ТД на НАП С., потвърден с Решение № 680 / 29. 03. 2012 г. на директора на Дирекция „Обжалване и управление на изпълнението“-С..

В жалбата се излагат съображения, че обжалвания ревизионен акт /РА/ е незаконосъобразен, поради нарушение на материалния закон. По същество се иска от съда постановяването на съдебно решение, с което атакувания РА, бъде отменен в обжалваните части. Претендира разносните по делото. Подробни съображения излага в писмени бележки.

Ответникът - Директора на Дирекция „Обжалване и управление на изпълнението” – С., чрез процесуалния си представител счита жалбата за неоснователна.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Със Заповед за възлагане на ревизия /ЗВР/ № 1104358 от 08. 04. 2011 г., издадена от Д. Плевненска– на длъжност началник сектор „Ревизии” в дирекция „Контрол” при ТД на НАП С. /оправомощена със Заповед № РД-01-06 / 04. 01. 2010 г. на директора на ТД на НАП С./ е възложено извършването на ревизия на [фирма], [населено място], за определяне на задълженията на дружеството за данък по ЗДДС за периода 01. 09.

2007 г. – 28. 02. 2011 г. Ревизионното производство е спряно със Заповед № 1100410 / 30. 05. 2011 г. и възобновено със Заповед № 1110182-В / 31. 08. 2011 г. Със ЗВР № 1111683 / 11. 10. 2011 г., е определено ревизията да приключи до 16. 11. 2011 г.

Резултатите от ревизията са обективирани в Ревизионен доклад № 1111683 от 30. 11. 2011 г., връчен на представляващ дружеството на 05. 12. 2011 г.

В срока по чл. 117, ал. 5 от ДОПК, не са постъпили писмени възражения.

Със Заповед за определяне на компетентен орган № К 1111683 / 02. 12. 2011 г., е определена Е. В. А., за компетентен орган по издаването на ревизионен акт на [фирма].

Ревизията е приключила с Ревизионен акт /РА/ № [ЕГН] / 03. 01. 2012 г., връчен на управителя на дружеството на 10. 01. 2012 г.

С жалба вх. № 53-03-166 / 23. 01. 2012 г., е оспорен РА по административен ред.

С Решение № 680 / 29. 03. 2012 г. на директора на Дирекция „О.” – С., ревизионния акт е потвърден.

С жалба, вх. № 53-00-270 / 09. 04. 2012 г., е обжалван РА и по съдебен ред.

С атакувания в настоящото съдебно производство РА № [ЕГН] / 03. 01. 2012 г., изд. от орган по приходите в ТД на НАП С., в потвърдената му с Решение № 680 / 29. 03. 2012 г. на директора на Дирекция „О.” – С. част, на жалбоподателя [фирма], е отказано правото на приспадане на данъчен кредит в общ размер на 86 069,58 лв. и съответните лихви за забава, по фактури издадени от [фирма], [фирма] и [фирма].

При така установените факти, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД обосновава следните правни изводи:

Обжалва се в срок, подлежащ на обжалване ревизионен акт, от надлежна страна, за която е налице и интерес от обжалването, поради което жалбата е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА по следните съображения:

Обжалваният ревизионен акт, е издаден от компетентен орган в кръга на определените му в закона правомощия. При издаването му не е допуснато твърдяното от жалбоподателя нарушение на материалния закон.

Ревизиращия орган е отказал правото на приспадане на данъчен кредит, тъй като по фактурите не са налице реални, респективно облагаеми доставки.

В жалбата се излагат съображения, че било безспорно доказано извършените доставки и наличието на предпоставки за признаване правото на приспадане на данъчен кредит. Съдът счита, че на са налице доказателства по делото, установяващи реалността на извършените доставки, по които се претендира правото на признаване на данъчен кредит.

По отношение на доставчика [фирма]:

С оспорения РА, е отказано правото на приспадане на данъчен кредит в общ размер на 27 995 лв. по 7 бр. фактури подробно описани в РА, издадени от [фирма].

В хода на ревизията е извършена насрещна проверка на доставчика, като същия не е открит на декларирания от него адрес.

Видно от протокол за извършена насрещна проверка № 2200-6-1104358 -1 / 20. 05. 2011 г. (стр. 212-214), фактурите са отразени в дневника за продажбите, но дружеството няма назначени лица по трудов договор, а задълженията му към бюджета

са в размер над 3 млн. лева.

По делото е изслушана съдебно – техническа експертиза от специалист по отливане на металите, неоспорена от страните, съгласно която в произвежданите от [фирма] изделия се включват метални съставки от цветни метали /цинкови сплави/ Ц. 4-1, Ц. 4-3 и алуминий. Също така, доставените материали Ц. 4-1, Ц. 4-3, посочени във фактурите за доставки издадени от [фирма] и [фирма], действително влизат в състава на произвежданите изделия от жалбоподателя, който разполага със съответните машини за това. Приложени са снимки за налични метални изделия в производствения цех на жалбоподателя.

По делото е изслушана съдебно – счетоводна експертиза, неоспорена от страните, съгласно която процесните фактури са отразени в дневниците за продажби и справките – декларации по ЗДДС, като същите са платени по касов път. Доставените по фактурите материали са осчетоводени от жалбоподателя по сметка Материали, като впоследствие въз основа на искания за отпускане на материални запаси са изписани съответните количества за влагане в производство на продукцията, която е продадена на клиенти.

Съдът обаче, въпреки така приетите заключения на вещите лица, намира, че не са налице достатъчно доказателства за наличието на облагаеми доставки.

По делото са представени единствено фактурите от страна на този доставчик, които са с предмет доставка на „Ц. 4.3“. Липсват обаче каквито и да е транспортни документи относно доставката или произхода на стоката и доказателства за нейното съхранение и предаване. По делото няма доказателства, по какъв начин [фирма] е придобило въпросните сплави, къде са съхранявани, по какъв начин са транспортирани, как са предадени и кой е извършил товаро-разтоварните работи и транспорта, предвид липсата на данни за наети лица.

В тази връзка, независимо от твърденията в жалбата, че жалбоподателя не можел да носи отговорност за действията на трети лица, но може да се приеме, че са налице реално осъществени доставки между него и [фирма], тъй като от страна на жалбоподателя също не се сочи, кой е извършил транспорта и къде са доставени стоките.

Съгласно чл. 25, ал. 2 от ЗДДС, данъчното събитие възниква на датата, на която

собствеността върху стоката е прехвърлена или услугата е извършена.

Следва да се отбележи, че в случая се касае за доставка на родово определени вещи, като независимо от заключението на съдебно –техническата експертиза, за наличието на метални сплави в цеха на жалбоподателя, не е доказано, че същите са именно по доставките от [фирма], тъй като същите следва да бъдат индивидуализирани преди прехвърляне на собствеността.

В същото време, вещото лице, не е установило контакт с представител на доставчика, поради което не е извършена проверка нито в неговото счетоводство, нито са изследвани данни за наличието на кадрова и материална обезпеченост за извършването на доставките.

При това положение, съдът счита, че не винаги наличието на издадена данъчна фактура означава и наличие доставка. Издадените първични счетоводни документи сами по себе си не означават наличието на извършени доставки, по смисъла на закона. Наличието на издадени фактури, не представлява данъчно събитие, нито доказва извършването на доставката. Няма доказателства, че прекия доставчик притежава материална, техническа и кадрова обезпеченост да извърши фактурираните доставки, като освен това няма данни как е придобил стоките, които след това се твърди¹ че е прехвърлил.

Съгласно чл. 51 от ДОПК, съответно чл. 182 от ГПК, вписванията в счетоводните книги се преценяват от съда според тяхната редовност и с оглед на другите обстоятелства по делото, т.е. нередовно водените счетоводни книги нямат доказателствена сила. Не може да бъде доказано без проверка в счетоводството на доставчика и жалбоподателя, че счетоводните документи са явяват част от редовно водено счетоводство (т.е., че са съставени своевременно и при воденето им е спазвана хронологията на осъществяване на стопанските операции), съгласно изискванията на счетоводното законодателство, което е абсолютно необходимо с оглед преценка на доказателствената им сила.

Съдът счита за неоснователни изложените в жалбата доводи, че при предишна ревизия за същия период им признато и възстановено ДДС по същата схема. По делото няма доказателства за извършена ревизия за същия период, като видно от издадения РД, предходната ревизия касае период през 2006 г. и същия е неотносим към спора. В тази връзка, са неоснователни и доводите, че от 21 стр. от РД било видна извършената ревизия. Действително на посочената стр. от РД се сочи възстановен ДДС с А. № 800379 / 19. 02. 2008 г., който не е наличен по делото, но този А. е издаден след измененията на чл. 129, ал. 3 от ДОПК (Доп. - ДВ, бр. 108 от 2007 г.), поради което няма пречка задълженията да се установят чрез извършване на ревизия.

При тези данни и с оглед липсата на доказателства за реалност на доставката, съдът счита, че жалбата е неоснователна в тази си част и като такава следва да се

остави без уважение.

По отношение на доставчика [фирма]:

С оспорения РА, е отказано правото на приспадане на данъчен кредит в общ размер на 35 412,64 лв. по 8 бр. фактури подробно описани в РА, издадени от [фирма].

В хода на ревизията е извършена насрещна проверка на доставчика, като същия не е открит на декларирания от него адрес.

Видно от протокол за извършена насрещна проверка № 2200-6-1104358 -2 / 20. 05. 2011 г. (стр. 234-236), фактурите са отразени в дневника за продажбите, но дружеството никога не е имало назначени лица по трудов договор, а има непогасени задължения към бюджета.

По делото е изслушана съдебно – техническа експертиза от специалист по отливане на металите, неоспорена от страните, съгласно която в произвежданите от [фирма] изделия се включват метални съставки от цветни метали /цинкови сплави/ Ц. 4-1, Ц. 4-3 и алуминий. Също така, доставените материали Ц. 4-1, Ц. 4-3, посочени във фактурите за доставки издадени от [фирма] и [фирма], действително влизат в състава на произвежданите изделия от жалбоподателя, който разполага със съответните машини за това. Приложени са снимки за налични метални изделия в производствения цех на жалбоподателя.

По делото е изслушана съдебно – счетоводна експертиза, неоспорена от страните, съгласно която процесните фактури са отразени в дневниците за продажби и справките – декларации по ЗДДС, като същите са платени по касов път. Доставените по фактурите материали са осчетоводени от жалбоподателя по сметка Материали, като впоследствие въз основа на искания за отпускане на материални запаси са изписани съответните количества за влагане в производство на продукцията, която е продадена на клиенти.

Съдът обаче, въпреки така приетите заключения на вещите лица, намира, че не са налице достатъчно доказателства за наличието на облагаеми доставки.

По делото са представени единствено фактурите от страна на този доставчик, които са с предмет доставка на „Ц. 4.3” и „покривна ламарина”. Липсват обаче каквито и да е транспортни документи относно доставката или произхода на стоката и доказателства за нейното съхранение и предаване. По делото няма доказателства, по какъв начин [фирма] е придобило въпросните материали, къде са съхранявани, по какъв начин са

транспортирани, как са предадени и кой е извършил товаро-разтоварните работи и транспорта, предвид липсата на данни за наети лица.

В тази връзка, независимо от твърденията в жалбата, че жалбоподателя не можел да носи отговорност за действията на трети лица, но може да се приеме, че са налице реално осъществени доставки между него и [фирма], тъй като от страна на жалбоподателя също не се сочи, кой е извършил транспорта и къде са доставени стоките.

Съгласно чл. 25, ал. 2 от ЗДДС, данъчното събитие възниква на датата, на която собствеността върху стоката е прехвърлена или услугата е извършена.

Следва да се отбележи, че в случая се касае за доставка на родово определени вещи, като независимо от заключението на съдебно –техническата експертиза, за наличието на метални сплави в цеха на жалбоподателя, не е доказано, че същите са именно по доставките от [фирма], тъй като същите следва да бъдат индивидуализирани преди прехвърляне на собствеността.

В същото време, вещото лице, не е установило контакт с представител на доставчика, поради което не е извършена проверка нито в неговото счетоводство, нито са изследвани данни за наличието на кадрова и материална обезпеченост за извършването на доставките.

При това положение, съдът счита, че не винаги наличието на издадена данъчна фактура означава и наличие доставка. Издадените първични счетоводни документи сами по себе си не означават наличието на извършени доставки, по смисъла на закона. Наличието на издадени фактури, не представлява данъчно събитие, нито доказва извършването на доставката. Няма доказателства, че прекия доставчик притежава материална, техническа и кадрова обезпеченост да извърши фактурираните доставки, като освен това няма данни как е придобил стоките, които след това се твърди, че е прехвърлил.

Съгласно чл. 51 от ДОПК, съответно чл. 182 от ГПК, вписванията в счетоводните книги се преценяват от съда според тяхната редовност и с оглед на другите обстоятелства по делото, т.е. нередовно водените счетоводни книги нямат доказателствена сила. Не може да бъде доказано без проверка в счетоводството на доставчика и жалбоподателя, че счетоводните документи са явяват част от редовно водено счетоводство (т.е., че са съставени своевременно и при воденето им е спазвана хронологията на осъществяване на стопанските операции), съгласно изискванията на счетоводното законодателство, което е абсолютно необходимо с оглед преценка на

доказателствената им сила.

При тези данни и с оглед липсата на доказателства за реалност на доставката, съдът счита, че жалбата е неоснователна в тази си част и като такава следва да се остави без уважение.

По отношение на доставчика [фирма]:

С оспорения РА, е отказано правото на приспадане на данъчен кредит в общ размер на 22 661,94 лв. по фактури подробно описани в РА, издадени от [фирма].

В хода на ревизията е извършена насрещна проверка на доставчика, като на управителя е връчено искане за представяне на документи и писмени обяснения и в указания срок са представени част от изисканите документи.

Видно от протокол за извършена насрещна проверка № 2200-6-1104358 -3 / 07. 07. 2011 г. (стр. 252-255), фактурите са отразени в дневника за продажбите, дружеството има 4 назначени лица по трудов договор, а задълженията му към бюджета са в размер над 300 000 лева. При проверката от страна на задълженото лице са представени 3 договори за наем на техника, без посочване на наемна цена и без данни за осчетоводяване на средства за наем, като единия договор за наем е с Л. Б. – управител на [фирма], а другия е със С. Б. – баща на Л. Б. и управител на дружеството жалбоподател.

По делото е изслушана съдебно – техническа експертиза от специалист по отливане на металите, неоспорена от страните, съгласно която в произвежданите от [фирма] изделия се включват материали /алуминиеви профили и парчета алуминий/, посочени във фактурите за доставки издадени от [фирма]. Приложени са снимки за налични метални изделия в производствения цех на жалбоподателя.

По делото е изслушана съдебно – счетоводна експертиза, неоспорена от страните, съгласно която процесните фактури са отразени в дневниците за продажби и справките – декларации по ЗДДС, като една от фактурите е платена по касов път, друга част са прихванати по споразумителни протоколи между доставчика, жалбоподателя и [фирма], като остава неплатена сума от 19 727 лв.

По делото е изслушана и съдебно – техническа експертиза относно извършените СМР в производствената база на жалбоподателя. Видно от заключението на вещото лице е извършен ремонт на производствената база на [фирма], но строителството и реновацията е извършена от жалбоподателя по стопански начин, който не позволява остойностяването на материалите и труда. Безспорно извършените СМР предполагат

използването на бетон, поцинкована ламарина и бетон помпа, но цените са на база на статистическа информация. Дружеството жалбоподател разполага с достатъчно площ за съхранение на материали и готова продукция, като са приложени снимки на сградите и постройките.

Съдът обаче, въпреки така приетите заключения на вещите лица, намира, че не са налице достатъчно доказателства за наличието на облагаеми доставки.

По делото са представени единствено фактурите от страна на този доставчик, обяснения от управителя на дружеството и споменатите вече три броя договори за наем на техника, без отбелязване на наемна цена и данни за нейното заплащане, както и без данни, дали действително наемодателите разполагат с посочената техника, как същата е предоставена и коя я е управлявал, доколкото няма данни дружеството да има назначени лица на длъжност „шофьор“.

В същото време по част от фактурите (№ 212 / 25. 09. 2008 г., № 203 / 12. 06. 2008 г., № 131 / 01. 07. 2008 г., № 136 / 06. 04. 2010 г., № 75 / 30. 09. 2009 г., № 228 / 02. 08. 2008 г. и № 39 / 30. 08. 2007 г. са посочени като предмет на доставката само „материали“ или „алуминиеви профили“, без данни за тяхното количество или естеството на материалите.

В същото време, липсват обаче каквито и да е транспортни документи относно доставката или произхода на стоката и доказателства за нейното съхранение, тъй като няма данни дружеството да притежава собствени или нает склад, където да са съхранявани тези стоки. По делото също така, няма доказателства, по какъв начин [фирма] е придобило въпросните материали, как са предадени и кой е извършил товаро-разтоварните работи и транспорта.

Следва да се отбележи, че в случая се касае за доставка на родово определени вещи, като както беше посочено, в по-голямата си част фактурите не сочат нито вида на материалите, нито тяхното количество, тъй като същите следва да бъдат индивидуализирани преди прехвърляне на собствеността.

В същото време, вещото лице, не е установило контакт с представител на доставчика, поради което не е извършена проверка нито в неговото счетоводство, нито са изследвани данни за наличието на кадрова и материална обезпеченост за извършването на доставките.

При това положение, съдът счита, че не винаги наличието на издадени данъчни фактура означава и наличие доставка. Наличието на издадени фактури, не представлява данъчно събитие, нито доказва извършването на доставката. Фактурата сама по себе си не удостоверява настъпило данъчно събитие, а частен документ, от който дружеството жалбоподател черпи изгодни за себе си правни последици, поради което носи и тежестта да докаже правопораждащия факт на извършването на доставка.

При тези данни и с оглед липсата на доказателства за реалност на доставката, съдът счита, че жалбата е неоснователна в тази си част и като такава следва да се остави без уважение.

Предвид изложеното, настоящият съдебен състав на АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД приема, че обжалвания ревизионен акт, е издаден от компетентен орган и в съответната форма, като са спазени процесуалните и материалноправните разпоредби по издаването му и не страда от пороци обуславящи неговата отмяна.

При този изход на спора, на основание чл. 161, ал. 1 от ДОПК, жалбоподателят дължи на ответника юрисконсултско възнаграждение, но такова не е поискано, видно от протокола от последното съдебно заседание, поради което такова не следва да се присъжда.

Така мотивиран, Административен съд София-град, I-во отделение – 5 състав:

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ ЖАЛБАТА на [фирма], [населено място], срещу Ревизионен акт № [ЕГН] / 30. 01. 2012 г. на орган по приходите при ТД на НАП С., потвърден с Решение № 680 / 29. 03. 2012 г. на директора на Дирекция „О.”-С..

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република България, в 14-дневен срок от съобщението.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: